Dziennik Urzędowy

MINISTERSTWA KOLEI ŻELAZNYCH

WARSZAWA № 25. d. 10 sierpnia 1922 r.

39.

OKÓLNIK

Ministra Kolei Żelaznych z dnia 22/VII 1922 r. № pr. 2351/22 do wszystkich Dyrekcji Kolei Państwowych w sprawie przejęcia pod zarząd M. K. Ż. kolei żelaznych w przyznanej Polsce części Górnego Śląska.

Z końcem czerwca 1922 r. Ministerstwo Kolei Żelaznych przejęło pod swój zarząd koleje państwowe w przyznanej Polsce części Górnego Śląska. Administrację kolejową na tym terenie prowadzi z ramienia Ministerstwa Dyrekcja Kolei Państwowych w Katowicach, uzależniona także od wspólnego dla kolei górnośląskich Komitetu Naczelnego w Bytomiu w zakresie spraw przewidzianych w art. 397 Polsko-Niemieckiej Konwencji Górnośląskiej z dn. 15 maja 1922 r.

W działalności swojej Dyrekcja Kolei Państwowych w Katowicach kierować się będzie przepisami, obowiązującemi na polskiej części obszaru plebiscytowego w dniu zmiany suwerenności przynależności państwowej, aż do ich zastąpienia innemi prawnie wydanemi przepisami. W szczególności mają tu zastosowanie specjalne postanowienia co do kolei górnośląskich, zawarte w części V, tytule VIII wspomnianej Polsko Niemieckiej Konwencji.

Okólniki i rozporządzenia, adresowane do wszystkich Dyrekcji Kolei Państwowych, otrzymywać będzie także Dyrekcja Kolei Państwowych w Katowicach. O ileby ze względu na zaznaczone wyżej postanowienia specjalne, niektóre z tych okólników i rozporządzeń nie miały zastosowania w jej okręgu, będzie to uwidoczniane w adresie przez dodanie w nawiasie do słów: „Do wszystkich Dyrekcji Kolei Państwowych", omówienia: „Dyrekcja w Katowicach do wiadomości".

Minister:
(—) *Zagórny-Marynowski*

40.

OKÓLNIK

Ministra Kolei Żelaźnych z dnia 28/VI 1922 r. № I. 10147/4/22 do wszystkich Dyrekcji Kolei Państwowych i Dyrekcji Budowy w Warszawie w sprawie stosowania art. 45 ustawy Emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z dn. 28 lipca 1921 r.

Ministerstwo Kolei Żelaznych, po porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, wyjaśnia co następuje:

1. Funkcjonarjusze b. państw zaborczych, którzy w państwie Polskiem nie służyli, a którzy z Kasami emerytalnemi lub innemi Kasami zaopatrzenia przed wybuchem wojny światowej, a więc przed sierpniem 1914 r. przeprowadzili ostateczny obrachunek, nie mogą korzystać z praw emerytalnych według Polskiej Ustawy Emerytalnej.

2. Funkcjonarjusze b. państw zaborczych, którzy należeli do Kas emerytalnych lub innych Kas zaopatrzenia, a którzy przechodzą na emeryturę ze służby polskiej (art. 42), jeżeli pobrali wkłady lub zaliczki, nawet do wysokości przypadających im wkładów przed wybuchem wojny światowej, również nie mają prawa do dobrodziejstw art. 45 Ustawy Emerytalnej. Natomiast czas służby poprzedniej tej kategorji funkcjonarjuszów zaliczony będzie z mocy art. 44, do wysługi emerytalnej po przesłużeniu conajmniej 5 lat w państwowej służbie polskiej.

3. Funkcjonarjusze b. państw zaborczych, którzy należeli do Kas emerytalnych lub innych Kas zaopatrzenia, a którzy roszczą sobie prawo do emerytury na podstawie art. 43 Polskiej Ustawy Emerytalnej, tylko wtedy mogą korzystać z dobrodziejstwa art. 45, gdy wycofali swe wkłady lub pobrali zaliczki, chociażby nawet w wysokości przypadających im pełnych kwot,—już po wybuchu wojny światowej. Wymierzenie emerytury rozpoczyna się od najbliższego pierwszego dnia miesiąca po zgłoszeniu się petenta do odnośnej instancji.

Uwaga. Ograniczenie to nie dotyczy emerytowanych w b. państwie zaborczem b. funkcjonarjuszów, wdów i sierot po nich, którym obecnie dokonywa się jedynie przerachowanie pobieranych zaopatrzeń.

4. Funkcjonarjusze b. państw zaborczych, którzy należeli do Kas emerytalnych lub innych Kas zaopatrzenia, a którzy przechodzą na emeryturę ze służby polskiej (art. 42), jeżeli pobrali wkłady lub zaliczki, nawet do wysokości przypadających im wkładów, po wybuchu wojny światowej, mają prawo do dobrodziejstw art. 45 Ustawy Emerytalnej.

5. Co do przerwy w ciągłości służby:
   a) o ile ciąg służby w b. państwie zaborczem był przerwany i o ile przy powtórnym wstąpieniu, na zasadzie odnośnych ustaw, przepisów lub zarządzeń władz b. państw zaborczych, poprzedni czas służby został funkcjonarjuszowi doliczony do ciągłości służby, — ciągłość takiej służby zalicza się do emerytury w państwie Polskiem z zastosowaniem art. 45 Ustawy;
   b) o ile przerwa nastąpiła wskutek uwolnienia przez władze b. państw zaborczych z pobudek natury politycznej—nawet bez powtórnego wstąpienia na służbę,—czas służby przed taką przerwą zalicza się obecnie do wysługi emerytalnej z zastosowaniem art. 45 Ustawy.

6. Wszelkie wątpliwe wypadki należy traktować indywidualnie, które następnie będą rozstrzygane każdorazowo przez M. K. Ż. w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

7. Deklaracji o ustąpieniu praw emerytalnych lub zobowiązania spłacania pobranych kwot na rzecz Skarbu Państwa, należy żądać od funkcjonarjuszy dopiero w wypadku przenoszenia ich na emeryturę, względnie przyznawania pensji wdowich i sierocych.

8. Co do spłacania przewidzianych w art. 45 kwot, ogólne wskazówki zawarte są w § 16 Rozporządz. Wykonawczego (Dz. Ust. № 93, poz. 686 z dn. 30/XI 1921 r.), określającym spłatę w walucie polskiej według kursu urzędowo ustalonego. Obecnie obowiązuje stosunek 2 mk. 16 f. za rubla.

9. Sprawa stosowania (w związku z redukcją personelu) do funkcjonarjuszów kolejowych nie mających prawa do emerytury, art. 5, Ustawy Emerytalnej jest w toku pomiędzy Ministerstwem Kolei Żelaznych a Ministerstwem Skarbu. Do chwili rozstrzygnięcia tej sprawy oraz wejścia w życie Ustawy o służbie pracowników kolei państwowych (pragmatyki), należy stosować dotychczas obowiązujące przepisy.

10. Do pracowników dziennie płatnych i rzemieślników warsztatowych Ustawa Emerytalna z dn. 28 lipca 1921 r. niema zastosowania. Sprawa ich zabezpieczenia musi być ujęta w osobną ustawę.

Minister:
(—) *Zagórny-Marynowski*

Tłoczono w Drukarni Państwowej. 18248